

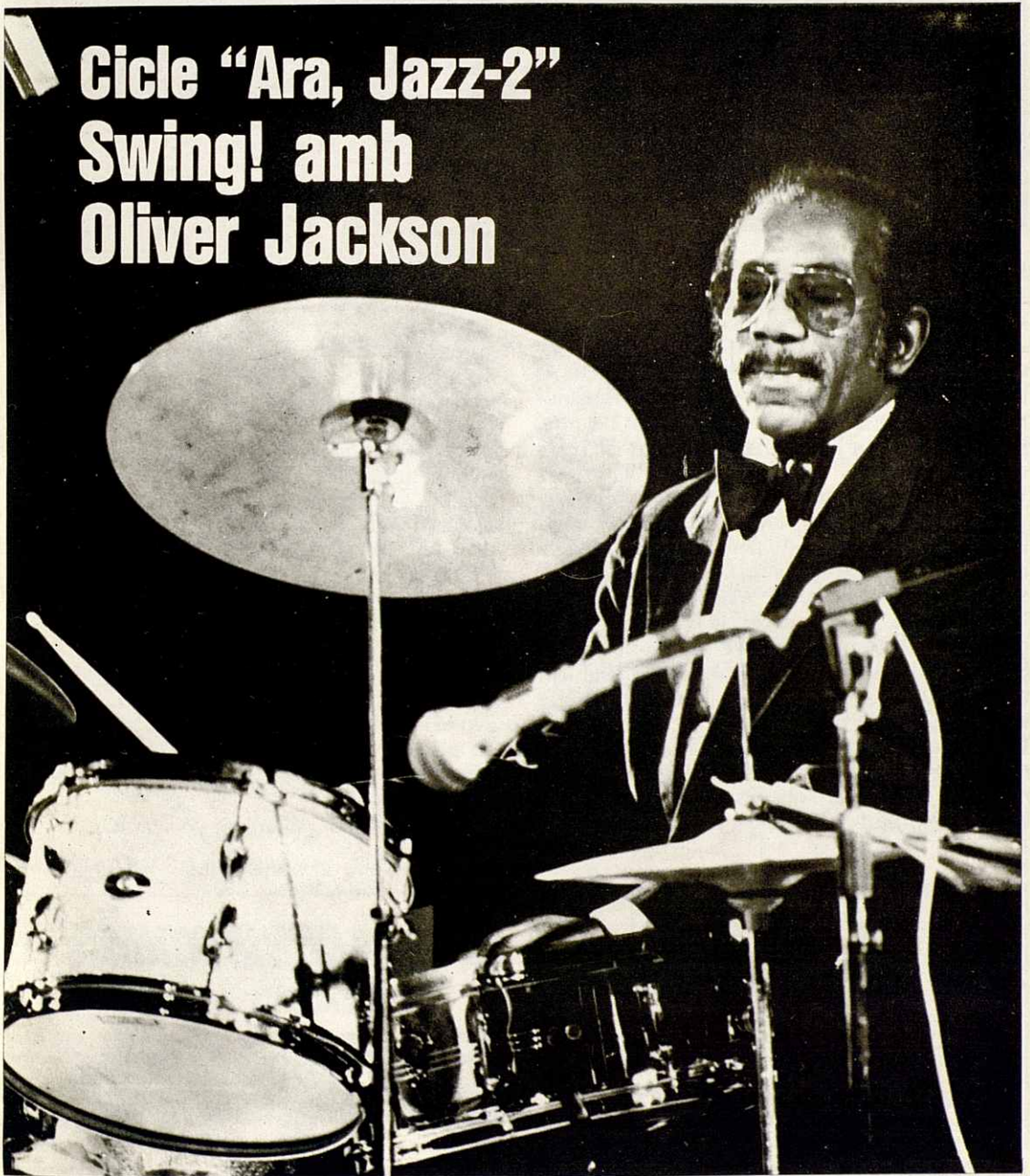
Núm. 3

Febrer 1984

Edita. Jazz Club Granollers
Periodicitat mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

**Cicle "Ara, Jazz-2"
Swing! amb
Oliver Jackson**

la plàstica del jazz

Continuem avançant en la preparació dels actes del Cinquantenari del Jazz a Granollers, 1934-1984

Paral·lelament als actes estrictament musicals que seran el **clou** del programa, hi ha el ferm propòsit d'organitzar, entre altres manifestacions culturals, una gran exposició de fotografies sobre el tema del jazz i volem que això sigui una realitat. Aquesta exposició pretindrà fixar en l'espectador la bellesa intrínseca en tota manifestació del món jazzístic: els seus intèrprets i l'ambient on solen moure's aquests.

La plàstica del jazz té una llarga existència. A través de la fotografia (i també del dibuix i de la pintura) s'ha anat acumulant tota una història gràfica de gran categoria que —no hi ha dubte— s'instal·la per dret propi dins l'especulació de l'art. I és que, per començar, la imatge del músic de jazz en moviment, esdevé un motiu plàstic d'una gran força expressiva, i l'escenari, l'ambient que l'envolta també ho és. Les imatges del jazz són una festa pels ulls.

En la divulgació del jazz compta tant la música dels seus intèrprets com les **actituds** d'aquests mateixos intèrprets. Tots ells simpàtics histrións, s'han complagut en divulgar-ne la seva imatge

irrepetible. Algunes vegades amb intenció d'actors consumats, però també amb la més senzilla naturalitat. Per exemple: qui no recorda "aquells" ulls i el somriure desbordant de Louis Armstrong?... i els seus famosos mocadors per a eixugar-se la suor?... i les imatges d'una elegància natural, quasi aristocràtica de Duke Ellington amb els seus terns impecables a la última moda?... I la bonhomia resplendent i la vitalitat engrescadora del voluminós "Fats" Waller?... i les **performances** circenses del jove Lionel Hampton?... i, encara més, el show continu d'aquest pallasso genial —en el bon sentit— que és Dizzy Gillespie, sanguini congestionat, inflant-se com un batraci, tocant amb una trompeta informal, inventada per ell... i les seves boines escoceses de colors llampants?... i la presència de la Fitzgerald "la primera dama del jazz"... i tants i tants d'altres. Tots immortalitzats per les imatges dels grans fotògrafs en els moments al·lucinants de les seves interpretacions, transportats a regions on solament ells en posseeixen el misteri del seu art, quasi una religió...

La plàstica d'aquest univers del jazz, doncs, farà acte de presència a les Festes del Cinquantenari, amb tota seguretat.

De tot plegat, continuarem informar-vos

JAZZ CLUB GRANOLLERS

VACCA

Acondicionamiento
Refrigeración

Plaça Maluquer i Salvador, 5 Tel. 8700415
Apartat 169 GRANOLLERS

AIRE ACONDICIONADO

INSTALACION Y SERVICIO

Carrier

dealer

Lester «Prez» Young Saxo Tenor

Saxofonista tenor i clarinetista, va néixer a Woodville (Mississipi) el 27 d'agost de 1909. Era un infant quan la seva família es va traslladar a Nova Orleans.

El seu pare, Billie Young, dirigia un conjunt que habitualment tocava en els vaixells que feien excursions pel Mississipi. Lester, molt jovenet, ja va formar part de l'orquestra del seu pare. Es va iniciar amb la bateria, per passar seguidament al saxo alt.

L'any 1931 va deixar l'orquestra familiar i amb el canvi, va adoptar el saxo tenor. Va realitzar algunes "tournées" per les ciutats de l'Oest del Estats Units, i finalment va entrar a formar part de la secció de saxos del conjunt d'en Count Basie.

El 1934 passà al grup de Fletcher Henderson on va substituir al cèlebre Coleman Hawkins. Després de sis mesos amb aquesta agrupació, fou contractat per Andy Kirk, a Kansas City on, al cap d'un temps, tornà a ingressar a l'orquestra d'en Count Basie. Amb aquest grup el 1936 van a Nova York i és en aquesta població on comença a tenir ressonància el seu nom, especialment en els medis musicals. Als darrers mesos del 1940 deixa l'orquestra i en el 1941 crea la seva pròpia, junt amb el seu germà Lee, grup que es va dissoldre el març del 1943.

En plena segona guerra mundial va fer una gira pels campaments militars amb el grup d'Al Sears —gravant els cèlebre V-Discs (V-de Victòria)— fins a finals d'any, tornant amb Count Basie del qual es va separar definitivament l'any 1944 al ser cridat a files per l'exèrcit.

En el 1946 entrà a l'organització de "JAZZ AT THE PHILARMONIC" (JATP) i seguí tocant amb grups reduïts. Al 1952, amb JATP va fer una gira per Europa.

La seva popularitat ja era estel·lar. Si bé tota l'afició mundial coincidí amb que el nº 1 era Coleman Hawkins, Lester "Prez" Young mai no va ésser catalogat com el nº 2. Els estudis comparatius entre ambdós saxos tenors no eren pas per a dilucidar la supremacia sinó sols per a determinar què els diferenciava. Young tenia una sonoritat menys potent, el seu vibrat no tenia un dicció tan acadèmica i feia dir menys coses al seu instrument. Més, la seva inventiva melòdica era extraordinària i les seves frases tenien un sentit rítmic

fora del comú. A voltes, la seva música, donava la sensació d'estar suspesa, flotant, i és que Lester tenia el do de la "troballa" creant una melodia imprevista i no per aixó, faltada de naturalitat.

El seu rostre, es va anar tornant inexpressiu a partir de quan va contraure la malaltia —llarga malaltia— que finalment el va vèncer.

Amb la cantant Billie Holiday l'unia no solament l'afinitat d'estils, —aquesta coincidí, cantant, amb la forma de tocar d'ell— sinó que ademés hi hagué una forta i profunda estimació mútua.

Lester "Prez" Young deixà escola i diversos seguidors del seu estil. Podem citar a Dexter Gordon, Wardell Gray, Gene Ammons, entre molts d'altres.

Lester moria el 15 de Març del 1959 poques hores després de tornar d'una gira per Europa, en una habitació de l'Hotel Alvin, de Nova York, molt a la vora del barri de Broadway, als 49 anys, quan encara, per l'edat, tenia per dir —i podia— moltes coses amb el seu inseparable saxo tenor.

Pere Crusellas i Solsona

Bibliografia:
Butlletí Hot Club de France
Dictionnaire de Jazz - Panassié-Gautier
Enciclopèdia del Jazz-Testoni. Polillo, Barazzetta
Revista JAZZ HOT-França

Arreu del Món

L'ATENEU BARCELONÈS prosegueix el cicle de sessions cinematogràfiques dedicades al Jazz que va iniciar el curs passat. De moment estan previstes les següents: "Els Grans Ballarins del Jazz", "Louis Armstrong", "Boys and Girls", "Piano Jazz", "Jazz Sax", "Chicago and New York" i "Big Bands", amb presentació d'Alfredo Papo i Artur Amorós. Les sessions tenen lloc a les 19'30 hores en els locals de l'Ateneu (carrer Canuda, 6) a raó d'una cada mes, en dates que seran notificades oportunament per la premsa diària.

Absolutament sensacional és el disc de la marca **Geans of Jazz** nº 1025 en el que hi figura la banda sonora de la pel·lícula **NEW ORLEANS**, inclús el que no s'escoltava en el film. Tres quarts d'hora de Louis Armstrong, Kid Ory, Barney Bigard, Zutty Singleton, Billie Holiday. Gravacions efectuades als estudis el mes de desembre del 1946.

L'espectacle musical **SOPHISTICATED LADIES** ha estat un dels grans èxits recents de la programació del Broadway de Nova York. És una espècie de **Memorial Duke Ellington**, escenificant una cinquantena de les més populars melodies de la inspiració ellingtoniana.

La revista **PENTHOUSE** en el seu nº 71 de mes de febrer d'enguany dedica diverses pàgines al Jazz: unes opinions de la propia Ella Fitzgerald, una entrevista exclusiva amb en Chet Baker, un article titolat **Jazz Musica amb Persones** en el que fa menció a Django Reinhardt, Gerry Mulligan, Miles Davis, Tete Montoliu...

joint

EL HOT CLUB DE FRANÇA ha concedit el seu "Gran Premi del Disc de Jazz 1983" a l'orquestra d'en Count Basie pel seu LP "ME AND YOU" de la marca Pablo nº 2310 891, amb menció especial al **drummer** Dennis Mackrel.

Les gravacions que figuren en aquest disc són: **Mr. Softie, Moten Swing, She's Funny that Way, Right on right on, Me and you, Crip, Bridge Work, Easy Living.**

Aquest nou Basie es encara superior al "**Farmers Market Barbecue**" del 1982 degut, principalment a l'aportació del **drummer** Dennis Mackrel (essent aquesta, la seva primera sessió de gravació amb l'orquestra) recolzant constantment amb un **punch** impressionant i, podríem dir, que té swing per a donar i vendre. Per altra banda, els arranjaments són excel·lents. Les gravacions igualment que en el "**Farmers Market Barbecue**", són una mescla de gran orquestra i petit conjunt, constituït aquest últim per Basie (p), Green (g), Mackrel (dr), Eaton (b), Bob Summers (tp), Booty Wood (tb), Eric Dixon (st) i Christopher Woods (sa). Aquest grup reduït, actuant en **jam session**, ens ofereixen un impressionant blues de més de 7 minuts de durada titolat **Crip** en el que hi desfilen tots els solistes: Dixon, excelent, Woods, original com és costum en ell, Summers amb una sonoritat semblant a la d'en Buck Clayton. **Bridge Work** i **She's Funny** són també interpretades per el petit conjunt.

Les demés gravacions són de gran orquestra. **Mr. Softie** és basada amb la fórmula inconfusible que fa vibrar l'aficionat, un blues en temps mitjà impregnat de l'estil inigualable de piano-Basie amb el suport rítmic del gran Freddie Green a la guitarra. **Me and You** es similar a **Softie** i té com a solistes a Booty Wood i probablement a Dunny Turner al saxo alt. En quant a **Right On**, fa l'introducció dels sis primers compasos de cada solo dels Dixon, Booty Wood i Chris Wood. **Moten Swing** és un "cocktail" de pianissimos i d'atacs de força sense precedents.

muebles DUCAL

Josep Umbert, 46
Av. del Parc, 1
Telèfon 870 09 47
GRANOLLERS

Jazz Club visita l'Studi Modern Music

A la nostra ciutat, al carrer Camí Romà 49, funciona des de ja fa algun temps un nou centre d'ensenyament musical: és l'Studi Modern Music. Coneixíem l'existència d'aquesta escola de música arrel dels dos concerts que van organitzar a l'Auditori de la Caixa però encara no hi havíem establert contacte. Fou el dia 1 d'aquest mes en que els amics Crusellas, Sitjes, Garrell i Espauella en representació del nostre Club es personaren al local d'aquesta nova escola on van ésser rebuts molt atentament pels directors del centre Frank Guinovart, Francesc Buch i Peter Delphinich i, acte seguit, els ensenyaren el local —molt espaiós i ben organitzat— fent la presentació del professorat i dels alumnes que hi havia en aquell moment, en plena activitat a les aules.

Studi Modern Music és una veritable escola de música, una magnífica aportació al panorama cultural de Granollers i que ve a omplir un espai, fins avui desatès, en la formació musical amb mè-

todes pedagògics d'autèntica modernitat.

En aquest moment hi ha inscrits 43 deixebles amb el següent quadre de professors: Peter Delphinich: saxofons, clarinet, improvisació i combos; Jorge Sarraute: baix elèctric i acústic, solfeig modern i harmonia; Armand Parellada: bateria i percussió; Sergi Fece: piano, solfeig i harmonia; Xavier Garriga: cant; i Jordi Pejenaute: guitarra acústica i elèctrica.

Hi ha el propòsit imminent —digueren— d'augmentar aquest quadre docent amb professorat de trompeta, trombó, violí i música electrònica.

Els nostres companys del Jazz Club restaren molt satisfets d'aquesta visita d'amistat i complaguts de les atencions rebudes per la gent de l'Studi Modern Music, centre d'ensenyament que feia molta falta a la nostra ciutat.

Des de la nostra publicació ens plau de felicitar los i desitja'ls-hi l'èxit que es mereixen. Poden comptar, en endavant, amb la nostra col·laboració.

JAZZ

Desde principios del siglo hasta hoy, la palabra "jazz" ha servido de envoltorio a un batiburillo de cosas muy diversas.

En los años veinte se llamaba "jazz" a las pompas ejecuciones semi-sinfónicas de Paul Whiteman o a las melodías azucaradas destiladas por el mismo Whiteman u otros directores del mismo calibre. En los años treinta se bautizaba a Benny Goodman "rey del swing". Más tarde en los años cuarenta y pico, aparecería el "bop", también llamado "re-bop" o "be-bop" y pasaba a engrosar las filas del "jazz". Ya llegando a los años cincuenta y sesenta, se nos venían encima el "rock and roll", el "pop" el "jazz-rock", el "free", el "soul", el "jazz fusion" y otras zarandajas.

¿Qué deducir de todo ello? Que la palabra "jazz" es una etiqueta muy cómoda que sirve de tapadera para cualquier cosa. Por mi parte, reflexionando y filosofando mucho, he decidido que más valía tomar una posición muy simple, poner el dedo en la caja de sorpresas y extraer de ella, lo que más me gusta, es decir Armstrong, Ellington, Lunceford, Chick Webb, Bessie Smith, Coleman Hawkins, etc y dejar a los demás que escojan lo que más les atraiga. Así, no hay pelea, ya no existe EL jazz. Existe solamente el jazz de cada uno. De esta forma, todo el mundo tranquilo. Creo que es la mejor manera de evitar polémicas absurdas que no sirven para nada. Como dicen los franceses "A bon entendre, salut!".

Alfredo Papo

Cicle "Ara, Jazz-2"

Swing! amb Oliver Jackson

Una lliçió magistral de bon Jazz

El dia 9 d'aquest mes de febrer, hem assistit a un recital de música de JAZZ, desbordant de swing, a càrrec del bateria OLIVER JACKSON, leader del grup, Claude Back, piano, Ali M. Jackson, baix i el trompeta Irvin Stokes.

Amb aquest concert, "La Caixa", inicià el segon any del Cicle "Ara Jazz", unes breus i emocionades paraules de presentació de la responsable-delegada del Cercle Cultural, Roser Lleonart, obriren l'acte. Donà les gràcies per la bona acollida als concerts de l'any passat, motiu que esperonà a que es continués enguany.

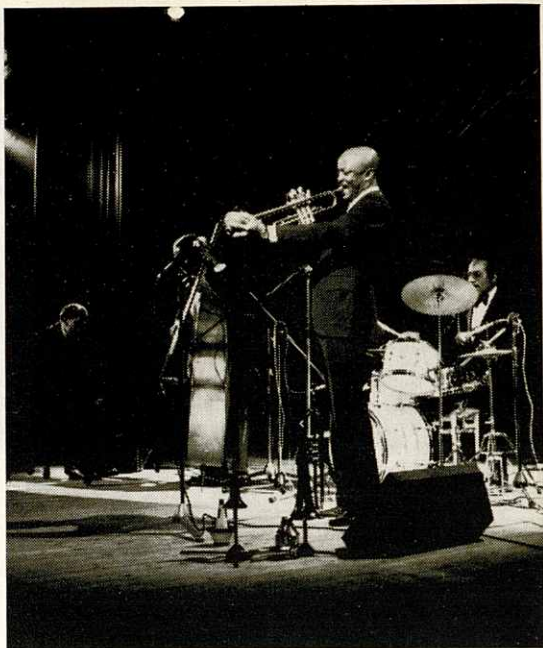
El programa interpretat per l'Oliver Jackson Trio més el trompeta Irvin Stokes, fou un clàssic de l'època del swing, cap endarrera. Fins i tot, temes de Gershwin.

Oliver Jackson donà una lliçió de "Mestre-Doctor-Professor" de la bateria. No en va, és deixeble de Jo Jones. Fixe amb el ritme, tot un metrònom, discret, la intensitat dels seus cops sempre a la mida justa, emotiu, poètic, tot un compendi de "breaks" col·locats amb precisió, gust i esquivant la xavacaneria, utilitzant les escombretes quan convenia, donant suavitat, esponjant el ritme etc. etc, omplia quasi bé tot sol l'ambient, creant el clima oportú.

Claude Black, al piano, donava la sensació de que "no volia molestar". Les seves maneres, eren les d'un home discret, com si volgués estar a segon terme. La realitat és que era una peça important en el quartet. Hom tenia la impressió, moltes vegades, que estava escoltant a Hearl Hines. Resumint, perfecte: aprovat "cum laude".

Ali M. Jackson, al baix, fou un suport correcte ajudant al ritme complementant la mà esquerra del pianista i acabant d'omplir els sons armònics de fons. Interpretà alguns temes tot sol, que foren de la complaença dels assistents.

Irvin Stokes, trompeta i flugelhorn, donà el toc melòdic a la sessió. Pausat, clàssic, amb petites incursions modernistes, entenguís BOP, ni gota estrident, començà la seva actuació vacil·lant, temorós de les possibles falles, degut a que "tenia el llavi fred". A mesura que avançava l'actuació, anà consolidant la seguretat i amb el "llavi calent", donà mostres de la seva qualitat i sensibilitat.

Com a nota anecdòtica, direm que, amb el flugelhorn, interpretà un tema de la Suite Gran Canyon, de forma tan simple i sentida que, dit per ell i d'aquella manera, hom podria aventurar-se a afirmar que el tema era un clàssic... Home de la vella escola, en el camp del Blues s'hi mou com el peix a l'aigua.

Per acabar podríem dir que, si tot el que té programat "La Caixa" per aquest any 1984, Jazz clàssic, no tant clàssic i modern, té la categoria i l'emotivitat del grup d'Oliver Jackson, tindrem una sort immensa.

Serà per a felicitar-los i per a felicitar-nos.

Jazz a l'exposició Walker Evans

Jazz Club Granollers ha col·laborat a aquesta magnífica exposició de fotografies del nord-americà Walker Evans en el Centre Cultural de la Caixa de Pensions, posant-hi música de fons, ajudant a recrear l'ambient evocatiu de l'època reflectida en les fotos, que és la dels anys 1929-1940 quan la gran depressió econòmica dels Estats Units d'Amèrica.

El nostre amic Esteve Colomer és qui s'ha cuidat de facilitar una gravació seleccionant temes ben característics del jazz d'aquella època, amb interpretacions històriques de Kid Ory, Mezz Mezzrow, Fats Waller, Louis Armstrong, Yank Lawson, Lionel Hampton, Count Basie, Duke Ellington, Col. Hawkins i Milt Buckner.

Discografia

"Farmers Market Barbecue" COUNT BASIE BIG BAND

COUNT BASIE BIG BAND "FARMERS MARKET BARBECUE" Pablo Records PN 4031

WAY OUT BASIE - ST. LOUIS BLUES - BEAVER JUNCTION - LESTER LEAPS IN - BLUES FOR THE BARBECUE - I DON'T KNOW YET AIN'T THAT SOMETHING I JUMPIN' AT THE WOODSIDE

Aquest es l'últim disc aparegut a Espanya de Count Basie i la seva Big Band, va ser enregistrat a Hollywood el maig del 1982 amb una formació gairebé nova, però encara hi trobem a FREDDIE GREEN a la guitarra, BOOTY WOOD al trombó i SONNY COHN a la trompeta, entre altres. La fússia Basie - Green (ànima de la secció rítmica) no pot fallar mai, així la manca de gran solistes hi dona un aire de senzillesa en els arranjaments, notant-s'hi una direcció impecable de Basie, (escolteu la magistral introducció que fa Count, a St. Louis Blues) i aconseguint gairebé un únic propòsit, el SWING, característica importantíssima al llarg de la carrera musical d'aquest gran músic, que avui dia continua triomfant amb aquesta fórmula màgica, una mica oblidada per les noves generacions de música de Jazz.

A França ha sortit l'últim disc de Basie "Me and You", i hom diu encara és millor. Més endavant també el comentarem.

Lluís Sitjes i Planas

Agenda

FESTIVAL DE TERRASSA

Llocs: Teatre Principal, Centre Cultural i Cinema Rambla

Dimecres, 29 febrer. Max Roach Quartet

Dijous, 8 març. Jazz Messengers de Art Blakey i McCoy Tyner Quintet

Dissabte, 10 març. Festival de Blues amb California Blues Band de Lowell Fulson i Philippe Walker

Dimecres, 15 març. Homenatge a Pony Poindexter amb la intervenció de: Tete Montoliu, Lou Bennet, Josep Ma. Farràs, Eric Peter, Peer Wyboris, Joan Albert i possiblement Jonny Griffin

Divendres, 30 març. Cloenda del festival amb dos concerts extraordinaris: Oscar Peterson i Niels H. O. Pederson, a duo, i Hank Jones, Ron Carter i Tony Williams formant un trio excepcional

GRANOLLERS

Cercle Cultural de la Caixa - Carrer Joan Camps

Dijous, 22 març. Nit a les 10: el grup Transatlantic format per Peer Wyboris (bat), John Du Buclet (trombó), Dave Pybus (sax t.), Horacio Fumero (baix), Matthen Simon (trompeta) i Jean Luc Vallet (piano)

Publicació
Mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

Hi col·laboren:

Pere Crusellas i Solsona, Francesc Sala i Pascual

Esteve Colomer i Brossa, Alfredo Papo

Joint, Lluís Sitjes i Planas, Amador Garrell i Soto.

Fotografia: Pere Espauella i Bufia

Imprimeixen: Gràfiques Garrell-2

Publicitat: Sitjes

Dipòsit legal: B-2472-1984

discos

15 per cent
de descompte en
discos de jazz als
socs de Jazz Club

PLAZA TORRAS 9 BAGES. GRANOLLERS

CITROËN LE DEVUELVE LA ALEGRIA DE TENER UN COCHE

Ahora puede disfrutar la alegría de tener un coche grande (más de 4 metros), bello y fogoso, sin ninguna de sus penas.

Alegría: La mejor aceleración de su categoría.

Alcanza 100 Km/h. en 11,5 segundos y una velocidad máxima de 176 Km/h. en 5ª velocidad. Un nuevo motor Citroën de 1.580 c.c., 90 caballos, 4 cilindros refrigerados por agua y bloque de aluminio. Un consumo que da alegría con sólo leerlo.

5,6 litros a 90 Km/h.
7,4 litros a 120 Km/h.
8,9 litros en recorridos urbanos.

Alegría: El mínimo mantenimiento de su categoría.

Sólo dos horas a los 20.000 Kms.

No necesita puestas a punto ni reglaje de embrague, y el de válvulas es prácticamente nulo.

Suspensión garantizada por 2 años, hasta 100.000 Kms.

Robustez es alegría.

Un nuevo concepto: estructura de piezas de acero más grandes. Así gana robustez, elimina soldaduras y corrosión.

Seguridad: La mayor alegría.

Combina la suspensión hidroneumática Citroën con el sistema

Mc Pherson. 4 frenos de disco asistidos por bomba de alta presión.

Alegría delante, alegría detrás.

Confort Citroën para 5 personas con asientos delanteros regulables en 3 direcciones.

Maletero de 444 dm³ o 1.455 con asiento trasero abatido. Climatización que renueva todo el aire en 15".

EL NUEVO CITROËN

HIMNO A LA ALEGRIA

GARAGE ELOY 'SA

Concesionario

CITROËN

GRANOLLERS-BADALONA-MOLLET

RED CITROËN ^ 83

Cada día más.